

kapitola 30

Mamka zmizela.

Než jsem ráno vyšla z domu, řekla jsem jí, že budu potřebovat po škole vyzvednout, protože máme volby do francouzského klubu. Normálně bych poprosila Celi, aby se pro mě stavila v Margaretině autě, jenže Celia odjela na víkend kempovat. A mamka říkala, že není problém, že pro mě přijede. Ale nepřišla. Pro všechny ostatní si rodiče přijeli ve čtyři. Já čekala na mámu na autobusové zastávce, i když jsem věděla, že nedorazí. Ale stejně jsem čekala.

Když se začalo stmívat, sebrala jsem se a šla domů. Je to dlouhá cesta, když je na ni člověk sám se svými myšlenkami. Než jsem došla domů, supěla jsem vzteky a v duchu jsem si malovala, jak na ni vyjedu a pořádně si vyliju zlost. Jenže pak jsem si všimla, že na příjezdové cestě není její auto.

Dvě hodiny jsem pochodovala po obýváku a hypnotizovala hodiny. Odmalička mě děsí představa, že by mamka měla autonehodu a už se nikdy nevrátila. Mamka tomu říká iracionální strach. Mně tolik iracionální nepříjde. Už párkrát to trochu přepískla s alkoholem a pak stejně sedla za volant. Jakmile si něco umane, nic ji nezastaví.

Jenže teď už se připozdívá a veškerý vztek ze mě vyprchal. Zůstal jen strach.

Jelikož Celia někde kempuje, napadne mě, že zavolám paní Findleyové. Ta by totiž věděla přesně, co dělat. Jenže mamka by se hodně naštvála, kdyby paní Findleyová strkala nos do našich rodinných záležitostí, a abych pravdu řekla, tahle představa se moc nezamlouvá ani mně. Dřív by mi to třeba tolik nevadilo, ale teď už jo. Ne že bych paní Findleyové nevěřila, to ne; myslím, že jí ze všech dospělých věřím nejvíc, ale nechci, aby si o mamce myslela něco špatného. Nebo o mně.

A tak mi zbývá poslední možnost – zavolat tatkově. Mamka se mohla někde zranit. A jestli není zraněná a jen se někde baví, tak si možná zaslouží mít průšvih. Mohli mě unést, nebo mě mohlo přejet auto, nebo něco ještě horšího. A všechno by to byla mámina vina. Skoro si přeju, aby mě unesli, nebo aby mě přejelo auto, nebo něco ještě horšího; pak by se totiž cítila hrozně provinile. Jako ta nejhorší matka na světě.

Pomalu vytočím číslo a v duchu si dávám poslední šanci vycouvat. Snažím si namluvit, že mu třeba už volala a že se vlastně vůbec nic neděje.